

когззо
имігуго

Кюра
і Соня

коззучо
імігуро

Кіара
і Соня

З англійської переклала

Ганна Лелів

Обкладинка

Оксани Йориш

Львів
Видавництво Старого Лева

2021

На спомин про мою маму
Сідзуко Ісігуро
(1926–2019)

ЧАСТИНА ПЕРША

Коли ми з Розою були нові, то стояли в середній частині крамниці, біля журнального столика, і бачили більш як половину вікна. Тож могли спостерігати за вулицею: за офісними працівниками, що квапилися повз, за таксі, за бігунами й туристами, за Жебраком і його собакою, за нижньою частиною будівлі РПО. Коли ми вже краще облаштувалися, Завідувачка дозволила нам підходити ближче, аж до самої вітрини, і тоді ми побачили, яка та будівля РПО височезна. А опинившись біля вікна у правильний час, можна було спостерігати, як мандрує Сонце, рухаючись від дахів будинків по цей бік до будівлі РПО на тому боці.

Коли мені щастило отак застати Сонце, я нахиляла обличчя вперед, щоб увібрати якомога більше його поживи, а якщо Роза була поруч, то і їй казала нахилитися. За хвилину-другу ми мусили повертатися на свої місця, і новенькими хвилювалися, що з часом ослабнемо, бо з середньої частини крамниці майже не бачили Сонця. ШП Рекс, який стояв тоді біля нас, сказав, що цим не варто перейматися, бо Сонце досягає нас усюди. Він показав пальцем на підлогу й додав:

— Он там візерунок Сонця. Якщо хвилюєтесь, можете просто торкнутися його й додати собі сил.

Коли він це казав, у крамниці не було покупців, а Завідувачка щось заклопотано розставляла на Червоних полицях, і мені не хотілося турбувати її й просити дозволу. Тому я зиркнула на Розу, і коли та байдуже глянула на мене, ступила два кроки вперед, присіла й притулила обидві долоні до візерунка Сонця на підлозі. Та щойно мої пальці торкнулися його, як він зник, і хоч що я робила — поплескала по місцю, де він тільки-но світився, а коли це нічого не дало, потерла руками дошки, — візерунок так і не з'явився. Коли я підвелася, ШП Рекс сказав:

— Ну ти й жадібна, Кларо. Ви, дівчата, вічно такі жаднюги.

Хоч я й була тоді новенька, та відразу подумала, що це навряд чи моя вина: Сонце випадково забрало свій візерунок якраз у ту секунду, коли я його торкнулася. Але вираз обличчя ШП Рекса залишався серйозним.

— Ти забрала всю поживу собі, Кларо. Дивись, як темно стало.

І справді: світло всередині крамниці зовсім потьмяніло. Навіть вуличний знак «Працює евакуатор», причеплений до ліхтаря на хіднику, посірів і зблід.

— Вибач, — сказала я Рексові, а тоді обернулася до Рози: — Пробач. Я не хотіла забирати все собі.

— Через тебе я до вечора ослабну, — сказав ШП Рекс.

— Ти жартуєш, — відповіла я. — Ти ж це точно не всерйоз.

— Ні, не жартую. Зараз мені стане зле. А як ті ШП, що в кінці крамниці? З ними вже щось не так. І зараз їм ще погіршає. Ти все загарбала собі, Кларо.

— Я тобі не вірю, — сказала я, вже не так упевнено.

Я глянула на Розу, але її лице далі було порожнім.

— Мені вже погано, — сказав ШП Рекс і похилився вперед.

— Але ж ти сам щойно казав, що Сонце завжди всюди нас досягає. Ти жартуєш, я знаю.